

Žalm 133

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

„Jak dobré a utěšené, žijí-li bratři v lásce, radost mají, v lásce když přebývají“

Když slyším tato slova 133. žalmu, vždy si vzpomenu na starozákonní příběh Josefa a jeho bratrů. Na to, jak velké můžou být v rodině neshody, když je jeden oblíbený, protěžovaný a ostatním je křivděno. Kolik může vzniknout škody. Rodinné křivdy se těžko překonávají a ještě hůř mažou. Josef byl nejmladším z Jákobových synů (dokud se nenarodil Benjamín), byl tatínkův oblíbenec. Měl své sny a chtěl si za nimi jít, jenže tvrdě narazil. Málem přišel o život. A přece se po mnoha letech se svými bratry usmířil.

Podobných příběhů o vztazích mezi sourozenci máme v bibli spoustu: Kain a Abel, Ezau a Jákob, Marie a Marta. Je to téma, které k životu prostě patří a tak patří i do bible.

Některé příběhy zůstávají otevřené, jiné končí vraždou, občas se dočkáme i dobrého konce, toho, že si k sobě sourozenci najdou cestu.

A jak to vše souvisí s námi, s církví? Jsme bratry a sestrami v Kristu, oslovujeme se „bratře“ „sestro“, ale co to pro nás znamená? Jsme taková jedna velká rodina nebo jsme jen organizace s IČem a strachem o budoucnost? A pokud jsme rodina, jaké máme mezi sebou vztahy? Vyjdeme spolu? A stačí to?

Stačí, že se tu scházíme ve jménu Kristově, protože on sám řekl: „Kde se dva neb tři ve jménu mém sejdou, já uprostřed nich jsem.“ Nebo je potřeba něco víc?

Co je církev? Něco starého, nesrozumitelného, přežitého? Nebo je to lidská instituce s lidskými problémy, která i přes všechny ty problémy má smysl a význam?

Církev se řecky řekne „Kyriaké“, odvozuje se od slova Kyrie, to znamená Pán. Takže církev má být Pánova. Má být Boží, to nese ve svém názvu, že svým působením ve světě bude zvěstovat Boha, bude Božím nástrojem.

Totéž říkají i slova Apoštolského vyznání víry: „věřím v svatou církev obecnou“. Svatý neznamena neomylný, s bezmeznou autoritou nebo povznesený nad hříchy. Svatý je oddělený pro Boha, žitý s Bohem.

Neděle není svatým dnem automaticky, ale může se jím stávat, když jí budeme světit, když jí oddělíme pro Boha a náš vztah s ním.

Stejně je to s Písmem, bible není automaticky Božím slovem, stává se jím. Když jí prožíváme, necháváme se oslovit, necháváme Boha, aby vdechl Bibli život.

Jak spolu to vše souvisí? To vše je proces, stávání se. Z Bible se může stát Boží slovo. Neděle může být svatá. Církev nemusí být jen lidskou institucí. I dobré vztahy v rodině jsou proces. Proces, který záleží také na nás. Nezáleží to jen na nás, ale určitou odpovědnost neseme.

My se rozhodujeme, na čem budeme stavět, jestli použijeme úhelný kámen, který jiní stavitelé zavrhl, jestli budeme důvěřovat Bohu, spoléhat na jeho milost a spasení anebo půjdeme s davem.

My se rozhodujeme, jestli budeme žít svorně, v jednotě, v lásce anebo jestli se budeme hádat, prosazovat sami sebe a vlastní prospěch.

Ten proces nezávisí jen na nás, aby mohla být církev Božím nástrojem, musí si jí Bůh použít. Ale když tu nebude žádný nástroj, žádná církev, co si Bůh použije? Nebo kdybychom neměli bibli, písně ani modlitby, co by se stávalo Božím slovem?

Církev může být jen institucí, jako když je svátek jen dnem v kalendáři a bible jen knihou v knihovně, neotevřená a nežitá. Je to nevyužitá příležitost, nenaplněný prostor.

Ale nemusí to tak být.

Dnešní text mluví o tom, co je dobré před Bohem, čemu Bůh žehná: **„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! ...Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.“**

Je dobré, když spolu žijeme v lásce, když jsme jednotní, když máme společný základ. Je dobré, když zvládneme fungovat jako jedna rodina, když zvládneme být bratry a sestrami v Kristu. Když pro nás oslovení „bratře“ „sestro“ není jen oslovením, ale také vyznáním.

Amen